

Arrest

nr. 106 898 van 18 juli 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 4 juli 2013 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid voorlopige maatregelen te vorderen, zijnde de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 juni 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gelet op het arrest nr. X van 5 juli 2013 waarbij de vordering tot het doen bevelen van voorlopige maatregelen werd verworpen.

Gelet op artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op artikel 2 van het besluit van voormeld arrest nr. 106 405 van 5 juli 2013 waarbij de partijen worden opgeroepen om te verschijnen op de terechtzitting van vrijdag 12 juli 2013 om 11 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. LAFORCE, die loco advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MORARU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1.1. De Raad verwijst naar het arrest nr. X van 5 juli 2013.

1.2. In artikel 2 van voormeld arrest worden de partijen opnieuw opgeroepen teneinde hun standpunt kenbaar te maken inzake het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep.

1.3. De Raad wijst op het bepaalde in artikel 39/73-1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet):

“Als de Raad vindt dat een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep verantwoord kan zijn, bepaalt het arrest daartoe een terechtzitting op een nabije datum.

Het arrest wordt betekend aan de partijen.

Het arrest dat de geldboete uitspreekt, geldt in elk geval als op tegenspraak geweest.

De geldboete gaat van 125 tot 2500 euro. De Koning past elk jaar deze bedragen aan ingevolge de evolutie van het indexcijfer van de consumptieprijsen.

De Koning bepaalt bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de nadere modaliteiten inzake de inning van de geldboete.”

1.4. Deze bepaling is een overname van de regeling die voorzien is in artikel 40 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State en voorziet in de mogelijkheid voor de Raad tot het opleggen van een geldboete wanneer er sprake is van een kennelijk onrechtmatig beroep. Wat betreft de gehanteerde begrippen kan dan ook zonder meer verwezen worden naar de invulling die de Raad van State aan deze begrippen geeft (*Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 0772/001, 25*).

Het kennelijk onrechtmatig beroep is het beroep dat er kennelijk toe strekt om de tenuitvoerlegging van een duidelijk rechtmatige bestuurlijke beslissing te vertragen, of dat kennelijk niet is ingesteld met de bedoeling een uitspraak ten gronde over de aanspraak te verkrijgen. Een dergelijk misbruik kan worden afgeleid uit het bestaan in hoofde van de verzoeker van kwade trouw, van een bedoeling om te schaden of van een dilatoir oogmerk, of uit een uit de lucht gegrepen en kennelijk ongegronde argumentatie (RvS 15 september 2010, nr. 207.381).

De Raad van State oordeelde al meermaals dat de geldboete niet alleen van toepassing is op beroepen tot nietigverklaring maar tevens op het administratief kortgeding, met inbegrip van de procedure ingeleid bij uiterst dringende noodzakelijkheid (RvS 27 juni 2002, nr. 108.527; RvS 31 januari 2003, nr. 115.344; RvS 19 januari 2004, nr. 127.193; zie ook R. STEVENS, Raad van State. Het procesverloop, Brugge, Die Keure, 2007, nr. 801).

1.5. Uit het administratief dossier van verzoekende partij en de gegevens gekend bij de Raad blijkt dat verzoekende partij op 11 juni 2013 van haar vrijheid werd beroofd middels een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies), dit met het oog op de gedwongen uitvoering van deze maatregel. Op 17 juni 2013 vordert de verzoekende partij bij de Raad de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van voormelde maatregel. Op 19 juni 2013 heeft de Raad zich bij arrest nr. 105 313 uitgesproken over deze vordering en ze verworpen. De Raad besprak daarbij de hogere rechtsnormen die verzoekende partij had aangevoerd en oordeelde dat op het eerste zicht geen schending van deze bepalingen kon worden aangenomen. Verder ging de Raad over tot de bespreking van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel en verwierp hij ook hier de argumentatie van de verzoekende partij.

Op 26 juni 2013 dient verzoekende partij bij de Raad andermaal een vordering tot schorsing en beroep tot nietigverklaring in bij de Raad. Op 4 juli 2013 vraagt verzoekende partij voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid teneinde haar vordering tot schorsing van 26 juni 2013 versneld behandeld te zien.

1.6. De toepasselijke wetgeving terzake, met name artikel 39/82, §1, vierde lid van de Vreemdelingenwet, verbiedt de verzoekende partij uitdrukkelijk om andermaal de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te vorderen tegen eenzelfde maatregel.

1.7. Op straffe van het miskennen van het gezag van gewijsde van het arrest nr. 105 313 van 19 juni 2013 kan de verzoekende partij niet opnieuw een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid indienen (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.212).

1.8. Ter verantwoording van haar handelwijze stelt verzoekende partij nieuwe elementen te hebben en te menen dat zij om die reden opnieuw een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid, bij wege van voorlopige maatregelen, kon indienen. Zij heeft de kennisgeving van de datum van repatriëring afgewacht om alsnog voorlopige maatregelen te vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

1.9. Verzoekende partij kan evenwel niet gevolgd worden in haar betoog ter verantwoording van haar handelwijze. Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoekende partij zich liet bijstaan door een advocaat, beroepsbeoefenaar van het recht, van wie redelijkerwijze verwacht mag worden dat deze de procedure-regels ter zake kent. Uit niets blijkt bovendien dat verzoekende partij zich op dat vlak heeft laten misleiden door haar advocaat. Van verzoekende partij mag aldus verwacht worden – gelet op de bijstand door een advocaat – dat zij ingelicht was over het gezag van gewijsde van het arrest nr. 105 313 van 19 juni 2013 en de geldende wettelijke bepalingen van de Vreemdelingenwet zoals hoger aangehaald. Bijgevolg mag er van uitgegaan worden dat verzoekende partij op voorhand wist dat haar vordering geen enkele kans van slagen had. Desalniettemin heeft zij toch opnieuw een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid opgestart waarvan geweten is dat dergelijke procedure het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad ernstig verstoort en de rechten van de verdediging van de verwerende partij ernstig in het gedrang brengt.

Verzoekende partij stelt nog dat zij een uitspraak ten gronde wenste te verkrijgen, doch de Raad wijst erop dat de activering van het beroep ingediend op 26 juni 2013 via het vorderen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid enkel geldt ten aanzien van de vordering tot schorsing en niet ten aanzien van het beroep tot nietigverklaring. Nogmaals benadrukt de Raad dat verzoekende partij zich liet bijstaan door een advocaat en er aldus mag van worden uitgegaan dat zij ervan op de hoogte was dat bij dergelijke vordering geen uitspraak over het beroep tot nietigverklaring wordt gedaan. Het betoog van de verzoekende partij dat zij beoogde een uitspraak ten gronde te verkrijgen met een vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aldus evenmin overtuigen.

Ook de vaststelling dat verzoekende partij gewacht heeft met het indienen van de vordering tot voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid tot op het ogenblik dat zij kennis kreeg van de datum van repatriëring, doet verder afbreuk aan haar ware intenties. Er mag immers van worden uitgegaan dat de bedoeling van het vorderen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid erin bestaat de versnelde behandeling te vragen van een gewone vordering tot schorsing wanneer *na* het indienen van de gewone vordering tot schorsing een versnelde behandeling noodzakelijk blijkt (cf. RvS 23 januari 2001, nr. 92.536), hetgeen in casu evenwel niet het geval is. Immers was verzoekende partij reeds van haar vrijheid beroofd sinds 11 juni 2013 en diende zij op dat ogenblik te weten dat een gewone procedure tot schorsing te laat zou komen. Zij bleek dit trouwens ook te weten nu zij op dat ogenblik opteerde voor een procedure tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid.

Het kan niet de bedoeling van de wetgever geweest zijn om de proceduremogelijkheid om voorlopige maatregelen te horen bevelen te laten misbruiken wanneer het imminent karakter van de tenuitvoerlegging van de verwijderingsmaatregel reeds bestond op het ogenblik van het indienen van de vordering tot schorsing en verzoekende partij ervoor opteert om deze pas te activeren eenmaal zij kennis krijgt van de datum van repatriëring.

Het betoog van de verzoekende partij dat zij op 4 juli 2013 haar vordering heeft ingesteld terwijl de repatriëring pas op 8 juli 2013 zou plaatsvinden, zodat haar geen dilatoir oogmerk kan worden verweten, kan omwille van voorgaande vaststellingen niet worden aangenomen.

In het arrest 88/2012 heeft het Grondwettelijk Hof gesteld dat het fundamentele recht op toegang tot een rechter geenszins het recht omvat om bestaande procedures voor kennelijk onrechtmatige doeleinden aan te wenden. Omdat het opleggen van een geldboete wegens kennelijk onrechtmatig beroep evenwel een inperking vormt op voormeld grondrecht, moet het restrictief worden toegepast. Dit houdt in dat zelfs wanneer een beroep weinig kansen heeft op een gunstige beslissing, hieruit niet kan worden besloten dat er sprake is van rechtsmisbruik. Wanneer de theoretische mogelijkheid bestaat dat een beslissing wordt uitgesproken die de verzoekende partij genoegdoening verschaft, volstaat dit om het beroep niet als zijnde 'kennelijk onrechtmatig' te bestempelen.

In casu echter blijkt overduidelijk dat het beroep van de verzoekende partij geen enkele (theoretische) kans van slagen had. Ondanks het feit dat verzoekende partij reeds een uitspraak over haar vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid had verkregen tegen de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering van 11 juni 2013, heeft zij op 4 juli 2013 nogmaals een nieuwe vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid bij de Raad ingeleid tegen dezelfde beslissing. Een dergelijke handelwijze verstoort ernstig en

nodeeloos de organisatie van de Raad, zeker in het kader van een procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid. In casu is er sprake van ernstig misbruik van procedure.

1.10. Ter terechtzitting beaamt de verwerende partij dat in casu sprake is van ernstig misbruik van procedure.

1.11. Het komt de Raad toe om het bedrag van de geldboete te bepalen. Daar het in deze geen zaak betrof die een zodanige juridische complexiteit vertoonde die zwaar zou doorwegen op de werking van de Raad, past het in casu een geldboete van 125 euro op te leggen aan de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Een geldboete van 125 euro wordt opgelegd aan de verzoekende partij.

Artikel 2

Dit arrest wordt ter kennis gegeven aan de aangestelden van de administratie der Registratie en Domeinen met het oog op de inning van de geldboete.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juli tweeduizend dertien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER